

Arrest

**nr. 47 440 van 26 augustus 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de stad Brugge, vertegenwoordigd door het College van burgemeester en
schepenen.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filippijnse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge van 26 april 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de repliekmemoirie en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Filippijnse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X te Mambajo.

Op 6 maart 2010 legden verzoekster en haar partner een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brugge.

Op 26 april 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing, die verzoekster op 30 april 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…)In uitvoering van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 26.01.2010 (datum) door (G. G.)(naam en voornamen) geboren te Mambajao, op (in) 17.10.1969 van Filippijnse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

- Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft geen bewijzen van duurzame relatie overgelegd(…)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verweerder heeft geen nota met opmerkingen ingediend binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/72 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster leidt hieruit af dat de verwerende partij “niet langer volhardt”.

2.2. Verweerder verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingdossier werd hij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt hij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cfr. RvS 8 november 1999, nr. 83 348; RvS 20 maart 2001, nr. 94 124).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) juncto de schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. In haar repliekmemoirie leidt verzoekster hieruit af dat de verwerende partij niet langer volhardt.

Deze redenering kan niet gevolgd worden. Uit het nalaten een administratief dossier neer te leggen en een nota kan hoogstens afgeleid worden in toepassing van artikel 39/59, §1 van de Vreemdelingenwet dat de door verzoekster aangehaalde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat verzoekster nog niet aan de voorwaarden hiertoe voldoet en dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Verweerder motiveert niet hoe verzoeksters recht op familie- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM niet disproportioneel zou worden geschonden. Verzoekster betoogt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat er op geen enkele wijze rekening is gehouden met de wettelijke samenwoning met haar Belgische partner en met het kind dat zij van haar partner verwacht. Voorts verwijst zij naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en geeft een theoretische uiteenzetting van artikel 8 van het EVRM. Verweerder is op de hoogte dat verzoekster wettelijk samenwonend is met haar Belgische partner en zorgde reeds voor de aanpassing van het bevolkingsregister waarbij verzoekster werd ingeschreven in het vreemdelingenregister. Verweerder werd eveneens door verzoekster op de hoogte gebracht van haar zwangerschap. Verzoekster en haar partner maken een familie of gezin uit in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er dient gemotiveerd te worden waarop de bewuste inbreuk op artikel 8 van het EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. In het geval van een gezinsverband met jonge kinderen kan een inbreuk op artikel 8 van het EVRM slechts als noodzakelijk worden aanzien wanneer het misdrijf waardoor de openbare orde en veiligheid wordt bedreigd een zekere graad van ernst vertoond. De bestreden beslissing werd op onzorgvuldige wijze genomen omdat een bevel om het grondgebied te verlaten

onmiskkenbaar een inmenging van de overheid op het gezinsleven inhoudt. Verzoekster verwijst naar een theoretische uiteenzetting over de proportionaliteit en subsidiariteit. Verweerder heeft op een kennelijk onredelijke wijze besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten. Een zorgvuldige overheid zou een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen zónder een bevel om het grondgebied te verlaten. De waardering van de feiten is niet zorgvuldig gebeurd en de gevolgen van de beslissing staan niet in redelijke verhouding tot de feiten.

Zij adstrueert haar middel als volgt:

“In de bestreden beslissing van 26 april 2001 (betekend op 30.04.2010) (stuk 1) wordt het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd gezien verzoekster (nog) niet aan de voorwaarden hiertoe voldoet.

Met diezelfde weigeringsbeslissing wordt verzoekster evenwel eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen afgeleverd (stuk 1).

Eén en ander zonder dat verweerder ook maar op enigerlei wijze motiveert hoe verzoeksters recht op familie- en gezinsleven zoals beschermd door art. 22 G.W. en art. 8 EVRM niet disproportioneel zou worden geschonden.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk hoe op geen enkele wijze rekening is gehouden met de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en haar (Belgische) partner Geert BONTE, met wie zij op 6 maart 2010 een verklaring tot wettelijke samenwoning aflegde voor de ambtenaar van de burgerlijke stand (stuk 3).

Evenmin werd rekening gehouden met het (Belgisch) kind dat verzoekster verwacht van haar Belgische partner (stuk6).

Alwaar de Raad niet vermag zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid, komt het de Raad bij de uitoefening van zijn wettelijke toezicht wél toe om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond besluit is gekomen (zie o.a. RvSt 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Art. 8 EVRM vormt evenwel geen absolute bescherming van het familie en gezinsleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel.

Art. 8 EVRM maakt een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verweerder is per definitie op de hoogte van het gegeven dat verzoekster wettelijk samenwonend is met haar Belgische partner (G. B.). Immers werd de verklaring van wettelijke samenwoning op basis van art. 1476 B.W. afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van verweerder (stuk 3). Tevens zorgde verweerder reeds voor de aanpassing van het bevolkingsregister waarbij verzoekster reeds werd ingeschreven in het vreemdelingenregister bij haar wettelijk samenwonende partner (stuk 5). Tenslotte werd verweerder ook op de hoogte gebracht van de zwangerschap van verzoekster, alwaar de door verweerder afgeleverde bijlage 37 immers stelde (stuk 2):

“Betrokkene heeft 30 dagen, nl. tot 29 mei 2010, om de bewijzen van duurzame relatie bij ons binnen te brengen.”

Als wettelijk samenwonende partner van (G.B.) alsook aanstaande moeder van hun (heden nog ongebooren) kind, dient vooreerst onmiskkenbaar te worden besloten dat verzoekster en de heer BONTE een familie of gezin uitmaken in de zin van artikel 8 EVRM.

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient onderzoeken of:

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet;*
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient;*
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.*

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale uitgebreid gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Zeker in het geval van een gezinsverband met (jonge) kinderen, kan een inbreuk op artikel 8 EVRM slechts als “noodzakelijk” worden aanzien wanneer het misdrijf waardoor de openbare orde en veiligheid wordt bedreigd (i.c. illegaal verblijf), een zekere graad van ernst vertoont.

In casu wordt de weigeringsbeslissing mét bevel om het grondgebied te verlaten, op een onzorgvuldige wijze genomen daar een bevel om het grondgebied te verlaten onmiskenbaar een “inmenging van de overheid op het gezinsleven” inhoudt, terwijl verweerder — nochtans volkomen op de hoogte van dit gezinsleven van verzoekster — volkomen nalaat te argumenteren/motiveren als zou deze inmenging “noodzakelijk zijn in een democratische samenleving” en bijgevolg niet “justified by a pressing social need and proportionate to the legitimate aim pursued” is, minstens wordt door verweerder hoegenaamd niet gemotiveerd waarom het bevel om het grondgebied te verlaten géén schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken.

“Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechten vraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechtelijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)”

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken “in the least onerous way as regards human rights”.

(P. DE HERT, “Artikel 8. Recht op privacy”, in Handboek EVRM VANDELANOTTE, 3. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720 — eigen beklemtoning)

Verweerder heeft bijgevolg op een kennelijk onredelijke wijze besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten. Een waarlijk zorgvuldige overheid zou in het geval van verzoekster — alwaar art. 8 EVRM niet disproportioneel mag worden geschonden — immers een bijlage 20 “beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ZONDER bevel om het grondgebied te verlaten” hebben afgeleverd (zie bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, in gelijkaardig dossier alwaar de vestiging wordt geweigerd, terwijl de persoon in casu moeder is van legaal in het Rijk verblijvende kinderen — stuk 7).

Onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten schendt dan ook het artikel 8 EVRM, evenals de materiële motiveringsplicht alsook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De feiten op grond waarvan het bestuur tot haar beslissing komt, moeten zorgvuldig worden gewaardeerd (SUETENS, L.-P., “Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State”, TB.P. 1980, 86).

Deze waardering is in casu geenszins zorgvuldig gebeurd. Het komt verzoekster voor dat het gezins- en familieleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM en art. 22 G.W., niet ernstig in rekening zijn gebracht.

Daarenboven moeten de gevolgen in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvSt. Nr. 26.600, 3 juni 1986 ; RvSt. Nr. 40.179, 27 augustus 1982 ; RvSt. Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

“Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feiten vinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

(...)

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.”

(MAST, A., DUJARDIN, I., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht Antwerpen, Kluwer, 1999, p. 52-53)

Daarenboven moeten de gevolgen van de beslissing in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvSt. Nr. 26.600, 3 juni 1986 ; RvSt. Nr. 40.179, 27 augustus 1982 ; RvSt. Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is evenmin het geval.”

3.2. In de repliekmemorie volhardt verzoekster in haar middel.

3.3. De Raad merkt het volgende op:

3.3.1. Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;”

Uit artikel 40bis van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat indien een Filippijnse vrouw zich bij een Belgische man voegt met wie zij een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten, zij een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien er sprake is van een bewezen duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt, wanneer beide partners ouder zijn dan eenentwintig jaar en op voorwaarde dat de Belgische man aantoonde dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn partner tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel en hij tevens een verzekering heeft die de ziektekosten van deze partner dekt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 26 januari 2010 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) ingediend heeft. Bij deze aanvraag legde zij een reispas van de Filippijnen voor en een bewijs van ongehuwd zijn. In de bijlage 19ter werd verzoekster uitdrukkelijk verzocht om ten laatste op 26 april 2010 bewijzen van het tweearig bestaan van de relatie voor te leggen.

Waar verzoekster stelt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt hoe op geen enkele wijze rekening is gehouden met de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en haar Belgische partner, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster geen bewijzen van een duurzame relatie heeft voorgelegd. Uit de verklaring van wettelijke samenwoning van 6 maart 2010 blijkt geenszins dat er sprake is van een bewezen duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat verweerder op de hoogte was gebracht van de zwangerschap van verzoekster.

Wat betreft het stuk waarin verklaard wordt dat verzoekster zwanger is en de bevalling verwacht wordt op 22 november 2010, die verzoekster bij haar verzoekschrift en repliekmemorie voegde, merkt de

Raad op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van dit document vraagt verzoekster eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuiniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Dit stuk werden daarenboven niet aan verweerder overgemaakt ten tijde van de aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, zodat deze er ook geen rekening mee kon gehouden worden.

De Raad wijst erop dat het niet kennelijk onredelijk is om de verklaring van wettelijke samenwoning niet te aanschouwen als bewijs van een duurzame en stabiele relatie, gelet op het feit dat deze verklaring dateert van 6 maart 2010 en dus op zich niet aantoonde dat er sprake is van een relatie van meer dan één jaar. De Raad besluit dat de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden. Het onderdeel is kennelijk niet gegrond.

3.3.2. Een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet kan niet worden afgeleid uit de stelling van verzoekster dat zij samen met haar Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 22 van de Grondwet omvat eveneens het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Er moet ook immers worden aan herinnerd dat de omvang van de positieve verplichtingen die, op basis van artikel 8 van het EVRM, op de overheid rusten afhankelijk is van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar Belgische partner in haar land van herkomst te verblijven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Het komt verzoekster toe de wettelijk vereiste bewijzen over te maken, wat zij in casu naliet voor het nemen van de bestreden beslissing, daargelaten de vraag in welke mate verzoekster op voldoende wijze het bestaan van een gezinscel aantoonde nu de wettelijke samenwoning slechts werd afgesloten in maart 2010. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van haar partner niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15 576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104 270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, “Straatsburg gaat vreemd”, *T.Vreemd*.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld. Aangezien de bestreden beslissing geen schending uitmaakt van het recht op een gezinsleven zoals voorzien in artikel 8, eerste lid, van het EVRM diende het bestuur bijgevolg geen proportionaliteitstoetsing door te voeren.

Waar verzoekster opnieuw verwijst naar haar zwangerschap, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 3.3.1. Verweerder kon op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen

rekening houden met deze gegevens gelet op het feit dat hij hiervan niet op de hoogte was. Het onderdeel is kennelijk niet gegrond.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande onderdeel van het middel.

3.3.4. Voorts schendt de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Waar verzoekster verwijst naar arresten van de Raad van State waarin wordt geoordeeld dat de gevolgen in redelijke verhouding moeten staan tot de feiten, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat de feiten die aan de basis lagen van de betrokken arresten gelijkaardig zijn aan de feiten die kenmerkend zijn voor haar persoonlijke situatie, zodat zij niet dienstig naar deze rechtspraak kan verwijzen.

3.3.5. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus 2010 door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN